

MAGYAR ZARÁNDOKÚT

„Van, aki vándornak születik, van, akit később áld meg vele a sors.” Dr. Tokaji Ferenc könyvében olvastam ezt az idézetet, melyet élménybeszámolóim mottójául választottam.

Az előzményekről csak pár szót érdemes megemlíteni, hiszen bár hozzájárultak a vándorlás tapasztalataimhoz, de főként elmém kiürítésével a pillanatnyi élmény megélésére szerettem volna összpontosítani, amelyet több-kevesebb sikerrel el is értem.

2007-ben sorsfordító, öthetes zárandokútra indultam Spanyolországban, elsősorban önismeretem elmélyítése végett, miközben érdekeltek a rám váró találkozások, a puritán, egyszerű zárandoklét megismerése és a testi-lelki-szellemi erőpróba is. Nagybetűs élmény volt, amely talán csak egyszer jön el az ember életében. Az utam tényleg az Út megtétele után kezdődött és azóta is azt járom, magam mögött tudva többek között a Franciaországban lévő zárandokutak egyikének tapasztalatait és immáron a magyarországi vándorút élményét is. Hiszen, ha hív az Út, mennem kell.

Harmadszorra vettem hátamra a hátizsákot, húztam fel a bakancsot és vágtam neki az útnak. Elsődlegesen a természetközelséget szerettem volna ismét megélni és felváltani városi mindennapjaimat, miközben kíváncsi voltam az „otthon gyalogolni jó” érzésre, Magyarország csodáira. Azonban a kitűzött „célok” mellett egy ilyen út elengedhetetlenül táplálja és fejleszti az önmegismerést is.

„Két úton vezet minket Isten, az egyik rejtett és ezért ismeretlen, erre Ő maga oktat, a másakra megengedi, hogy az emberek tanítsanak”. Loyolai Szent Ignác

Ez az üzenet fogadott, amikor megérkeztem Dobogókőre a Magyar Zárandokút első állomására, így emlékeztetve arra, hogy figyeljem meg, mire is tanítanak az emberek az út során. Sokszor éreztem úgy, hogy bárcsak találkoznék már valakivel, akivel szót válthatok, akivel együtt gyalogolhatok, de legtöbbször az egyedüllét adta tapasztalatok vártak rám. Természetesen voltak fontos találkozások, amelyekért hálás vagyok. Emlékezetes marad az a hajnali útbaigazítás (a váratlanul felbukkanó traktor kedves vezetőjétől), miszerint az aznapi szakaszon az út egy részét víz fedi és inkább induljak másfelé. Köszönettel gondolok arra a találkozásra is, amely során a zárandoksegítő hölgy odaadó gondoskodással fogadott, illetve a mellém szegődő kerékpárosra, aki szintén örült annak, hogy a településen, ahol él, keresztülvezet a zárandokút és így szóba elegyedhet a vándorokkal. Volt olyan falu, amelynek történetéről, hagyományáról rengeteg érdekességet tanultam, hála az ottani zárandoksegítőnek. Külön köszönetet érdemel a múltó, kis rosszullétem során segítő szerzetes is. 400 km megtétele után ezt az egy „gyenge” pillanatot megbocsátottam magamnak. A találkozások teljességét pedig a megérkezés pillanatában éreztem, az út szervezőjének és a máriagyúdi zárandokházat ellátó családnak is köszönhetően.

Számomra az Út három szakaszt ölelt fel. A Pilis szép dombos, hegyvidéki tájait követte a Duna menti sík, napsütötte terep, a víz éltető energiájával és az út egészét a Mecsek gyönyörű, erdős, lankás vidéke foglalta keretbe. Megtapasztaltam, mind az egyhangúság, mind a változatosság minőségét. A kitartás mindkét terepen szükségeltetik. Főként akkor, amikor hosszú kilométereken keresztül betonúton vezet az út. Ilyenkor leginkább a mantraismételtetés emelt „szárnycsúcsaira”.

Tudatosan időzítettem az indulást a pünkösdi hétvégére, hiszen ország- és világszerte ünneplésre került sor, és ez az ünnep az élet igenlését hirdeti. Jó volt érezni a szinte tapintható energiát. A mindennapok zajaitól és eseményeitől egyre távolodva a budapesti szakasz után tudtam teljesen ráhangolódni a gyaloglás testi-lelki-szellemi élményére. Ahogy a természetben vándoroltam megint tudatosult bennem, hogy milyen apró és viszonylagos is az emberi erő, hiszen a hegyek, az erdőségek, a hatalmas fák, a rétek, a mezők, a természet elvárások nélkül, ösidők óta táplálja az életet. Miközben a városban, ahol közlekedési eszközök, épületek, emberkéz által létrehozott létesítmények uralják a terepet, azt gondolhatom, hogy milyen hatalmas is az ember, milyen óriási teremtő ereje van. Ez igaz is, hiszen a világ állandó változásban és mozgásban van, de észrevenni és tisztelni kell azt is, ami körülvesz minket. Az utamat a gyümölcsöktől roskadó meggy- és eperfák, mákvirágok, kukorica- és napraforgó táblák, illetve búzamezők övezték. Ezen fellelkesülve emlékezetemből előkúsztak az ezeket a tájakat megéneklő versek, dalok és mondókák.

Fantasztikus élmény volt a természet lágy ölén átélni a pirkadat csendjét, a meditáció és a jóga örömét. A nap pörkölő ereje arra készítetett, hogy hajnalban induljak tovább. Lelkesen vágtam neki az adott napi szakasznak, kíváncsian vártam, hogy merre is vezet majd az út, hová érkezem. A napi, átlagos harminc kilométer megtételével kora délutánként foglaltam el a szálláshelyet, amelyet a zárandokigazolvány ellenében alacsony áron lehetett igénybe venni. A tisztálkodást, étkezést és időszerte mosást követve sor került naplórírásra, rövid sétára, a környék felfedezésére és alkalmanként alvásra is. Mivel étrendem mentes minden állati eredetű terméktől, hátizsákomban kis adagokban különböző gabonák bújtak meg, de sok esetben, a főzési lehetőségek híján, nem tudtam elkészíteni őket és ennek megfelelően nehézséget okozott a kiegyensúlyozott táplálkozás megtartása. Szerencsére a gyümölcsök és zöldségek beszerzését meg lehetett oldani. Ügyelnem kellett a kis települések boltjainak nyitvatartási idejére is, főként amiatt, hogy Budapest kereskedelmi üzlethálózata teljesen hozzászoktatott ahhoz, hogy akár éjjel-nappal, de főként estébe nyúlóan is lehessen vásárolni, ha éppen úgy adódik. Viszont az is igaz, hogy városi környezetben nehezebb önálló életmódot folytatni.

Kulturális és történelmi felüldülést jelentett a kalocsai városnézés, a szekszárdi múzeumok meglátogatása, a 18. századi kápolna és a 12. századi síremlékek megtekintése Mecseknádasdon, illetve a templomok sokaságának megismerése. Azt is örömmel láttam, hogy országszerte építik és szépítik a környezetet. Legvégül említtem meg Pécs és Máriagyúdi kiemelkedő szépségét, a megérkezés örömét, miközben egy hölgy „már csak pár lépés és megérkezik” szavakkal irányított a Zárandokház felé. A templom létezése és ereje mellett a sétatávolságra lévő Mária emlékek felfedezése is nagy élmény volt. Egy olyan csendes hétköznapon is sugárzó béke és nyugalom töltött el, amikor megékeztem, miközben azt suhant át a gondolataimon, hogy milyen lehet akkor, amikor zárandokok tömege népesíti be az utcákat. Ezután már tényleg a „hab a tortán” eseményként könyveltem el azt, hogy szerencsém volt Dr. Papp Lajos előadását Pécsen meghallgatni, aki elsőként tette meg a Magyar Zárandokutat. Köszönet érte, őszinte köszönet, ahogy hálás vagyok mindenkinek, aki lehetővé tette és teszi továbbra is azt, hogy az Út létezik. ... és, ha hív az Út, mennie (mennem) kell!, hogy továbbra is létezen.

Varga Andrea 2011. júliusában